

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

IN HET « VERBOND DER BELGISCHE ADVOKATEN »

OPRICHTING VAN EEN VLAAMSCH EN EEN FRANSCH AFDEELING.

Sedert geruimen tijd was er geen voeling meer tusschen de Vlaamsche confraters en het Verbond der Belgische Advokaten. Op de vergaderingen van dit Verbond gebeurde sinds jaren systematisch alles uitsluitend in het Fransch en de Vlaamsche confraters voelden er zich dan ook geenszins thuis.

De stemming in de Kamer der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken was aanleiding geweest tot een felle campagne in den schoot van dit Verbond tegen de voorgenomen vervlaamschingsmaatregelen en dit was de oorzaak geweest, dat de Vlaamsche confraters zich uiteindelijk heelemaal hadden afgekeerd van deze vereeniging. Er waren dan in den laatsten tijd ook verschillende stemmen opgegaan, die aandrongen op het stichten van een vereeniging van Vlaamsche Advokaten.

Nochtans is het onbetwistbaar, dat op vele punten al de advokaten van België zeer gewichtige belangen volstrekt gemeen hebben : de verdediging der waardigheid van het beroep van advokaat, het streven naar verbetering en vereenvoudiging der rechtsbedeeling, het verzorgen van allerlei materiele aangelegenheden, enz.

Wanneer in de Belgische balie twee afzonderlijke groepeerings zouden opgericht worden op grondslag van de taal, zouden deze vijandig tegenover elkander staan; ze zouden hun krachten uitputten in politieke strijd en de bescherming

van de beroepsbelangen der advokaten zou ten slotte volledig verwaarloosd worden. Wilde men deze oplossing vermijden, dan was het volstrekt noodzakelijk het Algemeen Verbond der Belgische Advokaten op nieuwe grondslagen in te richten, de betwistingen spruitende uit het taal dualisme in ons land, volledig uit te schakelen uit de activiteit van het Verbond en dit in te deelen in twee afzonderlijke secties, waar de confraters naar gelang het taalgebied, waartoe ze behooren, zich in hun eigen taal zouden kunnen uitdrukken.

Was het mogelijk het Verbond in dien zin herin te richten? De vorige jaren hebben de Vlaamsche confraters er ten stelligste aan getwijfeld. Thans echter is verleden Zaterdag in algemeene vergadering van het Verbond een wijziging gestemd aan de statuten, die aan de Vlamingen volledige voldoening geeft en die hen zal toelaten in volle openhartigheid mede te werken aan de verwerkelijking van het doel, dat de Federatie zich stelt.

Het was voorzeker geen gemakkelijke taak deze hervorming te verwezenlijken. Inderdaad, niets was zoozeer van aard om de gemoederen te prikkelen als het behandelen van dergelijke aangelegenheden in een midden, waarin Waalsche, Brusselsche en Vlaamsche confraters tegelijkertijd vergaderden. Er is echter geen moeite gespaard om tot een behoorlijk resultaat te komen en de uitslag is dan ook volledig bevredigend.

Het vorige jaar was onder het voorzitterschap van Mr. Charles Gheude reeds de basis gelegd geworden van de herinrichting, die thans werkelijkheid is geworden. Besprekingen in den algemeenen raad van het Verbond hadden geleid tot het inzicht, dat de toestand, zooals hij was, niet langer kon blijven duren en dat het volstrekt vereischt bleek de Vlaamsch- en de Franschsprekende confraters op gelijke lijn te stellen met een absolute eerbiediging van hun beider taal. Het was duidelijk, dat zulks enkel kon geschieden door middel van de indeeling van het Verbond in twee afzonderlijke secties, ééne waar uitsluitend Nederlandsch en een andere waar uitsluitend Fransch zou gesproken worden. Dit voorstel tot « splitsing » was natuurlijk van aard, om verschillende confraters af te schrikken, doch het bestuur van het vorig jaar had de gelukkige gedachte het jaarlijksch congres, dat te Leuven gehouden werd, als proef, te doen plaats hebben volgens de voorgestelde methode. Deze proef gelukte uitstekend. De beide afdelingen vergaderden afzonderlijk; de behandeling van alle onderwerpen was volstrekt eentalig en het is slechts op de uiteindelijke algemeene vergadering, waar de besluiten van elk der beide afdelingen werden medegedeeld en waar de stemming plaats had, dat er een minimum tweetaligheid bleef voortbestaan.

Verre van tusschen de confraters verdeeldheid te zaaien of ze van elkander te verwijderen, deed deze werkmethode een zeer hartelijke samenwerking ontstaan, die uitermate vruchtbaar bleek. Deze werkmethode bood daarbij nog het voordeel, dat dezelfde onderwerpen, gesteld aan de orde van den dag, door twee afzonderlijke groepeerings, werden besproken en dat zeer dikwijls de besluiten van de eene afdeling op zeer nuttige wijze die van de andere aanvulden of verbeterden.

Deze prachtige uitslag, die te danken was aan het flink initiatief van den voorzitter, Mr. Charles Gheude, en waartoe voor een ontzaglijk deel had bijgedragen de onvermoeibare activiteit van den algemeenen secretaris, Mr. Paul Struye, die met buitengewoon klaar doorzicht al de voorbereidende werkzaamheden had geleid, moest noodzakelijk voor gevolg hebben de definitieve verwezenlijking van dit plan in den schoot van het Verbond der Belgische Advokaten.

Hieraan waren echter nog allerlei moeilijk-

heden verbonden. Er diende een wijziging van de statuten gestemd te worden en zulks gaat niet zonder zeer ingewikkelde formaliteiten.

Eerst en vooral diende er een verzoekschrift ingediend, strekkende tot het beleggen van een algemeene vergadering, ondertekend door vijftig leden van het Verbond. Dit kwam natuurlijk zeer gemakkelijk in orde en op een paar dagen was er een lijst ondertekend, die niet minder dan 119 handteekeningen droeg.

Het Verbond der Belgische Advokaten is echter een vereeniging zonder winstgevend doel en als dusdanig onderworpen aan de bepalingen der wet van 7 Juni 1921. Om geldig de statuten te kunnen wijzigen, diende er dan volgens artikel 8 van deze wet beraadslaagd te worden in een algemeene vergadering, waar de $\frac{2}{3}$ van de leden zouden aanwezig zijn. Daarbij diende nog de wijziging door $\frac{2}{3}$ van de aanwezigen gestemd te worden. In geval op deze eerste vergadering de verhouding der aanwezigen niet bereikt werd, was er een tweede vergadering noodig, die in elk geval mocht beraadslagen, doch waar dan nog de $\frac{2}{3}$ van de stemmen der tegenwoordige leden vereischt was. Het leek wel een onoverkomelijke hinderpaal in deze voorwaarden het beoogde resultaat te bereiken.

De tegenwoordige voorzitter van het Verbond, Mr. Henri Jaspar, heeft met het bestuur moedig en doordrijvend het noodige gedaan om de hervorming tot stand te brengen. De tekst van de nieuwe statuten werd aan al de confraters rondgezonden en een eerste vergadering werd belegd op het Gerechtshof te Brussel, op Zaterdag 20 Januari i.l. Zooals te verwachten was, werd hier het vereischt getal aanwezigen niet bereikt. Er kwam nochtans zeer scherpe kritiek aan den dag tegen het ontwerp tot indeeling van het Verbond in twee afdelingen en enkele van onze Brusselsche confraters toonden zich onverzoenbare tegenstanders van deze hervorming, alhoewel het toch blijkbaar was, dat de groote meerderheid, zoowel van Waalsche als van Vlaamsche advokaten, die deze zitting bijwoonden, zich rekenschap gaf van de wenschelijkheid de hervorming te verwezenlijken.

Op Zaterdag 6 Maart had dan eindelijk de tweede officiële vergadering plaats, waarop definitief de wijziging van de statuten moest gestemd worden. De opkomst was aanzienlijk en veel Vlaamsche confraters hadden er aan gehouden deze vergadering bij te wonen.

Mr. Struye begon met een uiterst klare en zeer objectieve uiteenzetting te geven van de omstandigheden, die den algemeenen raad van het Verbond hadden genoopt tot het voorstellen van een wijziging der statuten. Zijn uitstekend betoog werd van harte door al de aanwezigen toegejuicht. Het verzet bleef echter ook op deze vergadering niet achterwege. Mr. Poplimont, uit Antwerpen, nam het woord om te doen uitschijnen, dat de voorgestelde maatregel niet overeenkwam met de bedoelingen van de stichters der Federatie van de Belgische Advokaten, en dat daarbij deze wijziging gevaar zou bieden voor de eenheid van het land. De moedige houding van Mr. Poplimont, tegenover een vergadering waarvan de overgrootste meerderheid zijn stelling niet gunstig gezind was, dwong ongetwijfeld eerbied af. Hoe verouderd echter zij de meeningen, zooals diegene die hij uiteenzette en wat leggen ze getuigenis af van een jammerlijk onbegrip van de hedendaagsche evolutie en de actuele toestanden.

Mr. Poplimont vergist zich zoozeer, wanneer hij beweert dat de stichters van het Verbond zich zouden gekant hebben tegen den voorgestelden maatregel. Wat zou inderdaad de meening geweest zijn van den grootsten onder hen, Mr. Edmond Picard, die juist deze week met zooveel plechtigheid door de Belgische rechtswereld zal herdacht worden. Hij, die steeds tegen alles in, de Vlaamsche eischen verdedigd heeft in een tijd, waar zulks zooveel meer durf en doorzicht vereischte dan thans; hij zou stellig niet aan de zijde gestaan hebben van Mr. Poplimont, wiens meening niet mede geëvolueerd is met de hedendaagsche toestanden, maar hij zou enthousiast met zijn Vlaamsche confraters en met het bestuur van het Verbond geijverd hebben om de hervorming te verwezenlijken, die denzelfden eerbied voor de beide landstalen zou hebben gewaarborgd.

Na de rede van Mr. Poplimont gingen er echter een reeks stemmen op, van vertegenwoordigers uit alle deelen van het land, zoowel van Vlaamsche als van Waalsche zijde, om hun instemming uit te spreken met het initiatief tot splitsing van het Verbond in twee afdeelingen.

De stemming viel dan ook uit zooals te verwachten was. Bijna met eenparigheid van stemmen werd de wijziging aan de statuten aan-

genomen, wat door al de aanwezigen op hartelijk handgeklap werd begroet.

* * *

Deze uitslag is van het allergrootste belang. Van nu af zullen op alle vergaderingen van het Verbond de Vlaamsche confraters samenkomen in een afzonderlijke afdeeling, waar uitsluitend hun taal zal gesproken worden. Niet de minste hinder zal er dus meer bestaan, opdat de Vlaamsche advokaten zich volledig naar hun natuurlijke geaardheid heelemaal zouden thuisvoelen in deze vergaderingen. De Vlaamsche en de Fransche afdeeling zullen in gelijk getal vertegenwoordigd zijn in den algemeenen raad en om het jaar zal het voorzitterschap respectiefflijk aan een Vlaamsch- en Franschsprekend advokaat worden toevertrouwd.

Deze organisatie verzekert dus ten stelligste de volstreckte gelijkheid van de twee landstalen. Er is echter nog meer verwezenlijkt. Er is aangenomen, dat het territoriaal beginsel dient toegepast te worden voor de aansluiting zelve van de leden bij het Verbond. Het staat inderdaad in de toekomst de confraters, die hun beroep uitoefenen in het Vlaamsch gedeelte van het land, niet meer vrij zich bij de Fransche afdeeling aan te sluiten; zij worden van rechtswege ingedeeld bij de Vlaamsche sectie. Enkel voor de advokaten, die nu reeds ingeschreven zijn aan de balie, wordt de vrije keus gelaten. Deze overgangsmaatregel was moeilijk te vermijden en het essentieelste is toch dat de toekomst verzekerd weze.

Tegen dit beginsel kwam er wel eenig verzet aan den dag in de laatste vergadering, doch het was Mr. Marcel Wynen, uit Antwerpen, die dan het woord nam en die een korte, doch doorslaande rede hield om de vergadering te overtuigen van de noodzakelijkheid dezer indeeling volgens territoriaal beginsel. Mr. Wynen verklaarde met bewonderenswaardige oprechtheid dat hij, die nochtans Fransch van cultuur en taal is, zoo goed had begrepen dat het onmogelijk was dat in den schoot der Vlaamsche balies een minderheid zich zou kunnen afzonderen van de groep der Vlaamsche confraters om zich bij een andere taalgroep aan te sluiten. Niets zou zoo gevaarlijk zijn voor de eenheid en de goede verstandhouding in den schoot zelf der balie, als het aanmoedigen van dusdanige onderscheidingen naar de taal.

Hoe hartelijk werden deze woorden van Mr. Wynen toegejuicht door het groot aantal Vlaamsche confraters, dat de vergadering bijwoonde !

En terwijl nu door deze wijziging van de statuten op taalgebied alle belangen gewaarborgd zijn, is toch de eenheid van het Verbond van alle confraters uit het land, dat op zoo vele gebieden zoo noodzakelijk is, gehandhaafd gebleven.

Het Verbond der Belgische Advokaten zal uit deze crisis oneindig gesterkt voor den dag komen. Het zal in de toekomst kunnen spreken als het gezaghebbend orgaan van alle advocaten uit het land en het zal zonder twijfel buitengewoon groote diensten aan de balie kunnen bewijzen. Projekten, zooals het oprichten van een pensioenkas voor advocaten en allerlei belangrijke maatregelen van dien aard, waarvoor de breedst mogelijke samenwerking geboden is, zullen nu kunnen verwezenlijkt worden.

De maatregel heeft echter nog een hogere beteekenis op het gebied van de Vlaamsche beweging in het algemeen. Het is de eerste maal dat er in een zoo belangrijk lichaam als de Federatie der Advokaten, een inrichting tot stand

komt, gebaseerd op het beginsel der territoriale eentaligheid van de beide landsdeelen met volstreckte en consequente doorvoering van dit principie. Dit zal zonder twijfel een voorbeeld zijn voor vele andere instellingen.

Nu is het de plicht van de Vlaamsche confraters aan te toonen, hoe heilzaam de gevolgen zullen zijn van dezen maatregel. Het is nu hun taak niet alleen zich allen zonder onderscheid lid te maken van het Verbond, doch ook regelmatig de vergaderingen bij te wonen en in de mate van hun krachten bij te dragen tot de activiteit van hun vereeniging.

Het Rechtskundig Weekblad zal in de toekomst steeds ter beschikking staan van het Verbond.

Wij hebben de vaste overtuiging dat, in de plaats van twist en vijandschap tusschen Vlaamsch- en Franschsprekende confraters, wij integendeel in de toekomst tusschen beide afdelingen een heilzamen wedstrijd zullen vaststellen om elk van zijn kant in de grootst mogelijke mate bij te dragen tot de verwezenlijking van de hogere doeleinden die het Verbond zich gesteld heeft.

René Victor.

Verbond der Belgische Advocaten. - Nieuwe statuten

HOOFDSTUK EEN.

Aard der vereeniging.

Benaming.

Artikel één. — De vereeniging is gekend onder den naam van Verbond der Belgische advocaten.

Zetel.

Art. 2. — De zetel van het Verbond is te Brussel. Die bewoording begrijpt de gansche Brusselsche agglomeratie.

Doel.

Art. 3. — Het Verbond heeft ten doel de vrijwaring van de belangen der Orde, de uitbreiding der confraterneele betrekkingen onder advocaten en de studie van elk vraagstuk betreffende de goede bedeeeling van het Gerecht.

Leden.

Art. 4. — Het Verbond is samengesteld uit werkende leden en uit eereleden.

Het aantal leden is onbeperkt, zonder lager te mogen zijn dan drie.

Aannemingen.

Art. 5. — Zijn werkende leden de advocaten bij het Hof van Verbreking, de advocaten ingeschreven op de lijst bij een Hof van Beroep of bij een Rechtbank van eersten aanleg, de stagedoende advocaten en de advocaten-pleitbezorgers, die tot deze statuten toetreden. De titel van eereid kan verleend worden aan de personen die tot de Balie hebben behoord en die belangrijke diensten hebben bewezen 't zij aan het Verbond, 't zij aan de Orde der advocaten in 't algemeen.

Bijdragen.

Art. 6. — De werkende leden betalen een bijdrage waarvan het bedrag ieder jaar door de algemeene vergadering wordt vastgesteld. Die bijdrage mag niet hooger zijn dan honderd frank.

Beperkte verantwoordelijkheid.

Art. 7. — De leden gaan geen enkele persoonlijke verplichting aan betreffende de verbintenissen van het Verbond.

Ontslagnemingen.

Art. 8. — Ieder lid is vrij uit het Verbond te treden, door zijn ontslag bij aangeteekenden brief aan den voorzitter te zenden.

Art. 9. — Het ontslagnemend lid en de erfgenamen van het afgestorven lid hebben geen enkel recht op het maatschappelijk fonds. Zij mogen noch de terugbetaling der gestorte bijdragen eischen, noch de zegels laten leggen, noch den inventaris vorderen.

HOOFDSTUK II.

Vertegenwoordiging der vereeniging.

Organen der vereeniging.

Art. 10. — Het Verbond is vertegenwoordigd door:

- 1^a Een algemeene vergadering;
- 2^a Twee afdeelingen;
- 3^a Een Raad van Beheer die den naam van Bureau draagt;
- 4^a Een orgaan, Algemeenen Raad genoemd.

§ 1. — Algemeene Vergadering.

Gewone vergadering.

Art. 11. — Het Verbond komt ten minste éénmaal per jaar bijeen in algemeene vergadering.

Die vergadering wordt gehouden in de stad die door de vorige vergadering werd aangeduid.

Bevoegdheden.

Art. 12. — De algemeene vergadering beraadslaagt over de zaken die op de agenda zijn gebracht.

Zij duidt de leden van het Bureau aan.

Zij hoort de verslagen van het Bureau, doet uitspraak over de rekening der ontvangsten en uitgaven van het verlopen jaar, stemt de begroting van het aanstaande dienstjaar en bepaalt het bedrag der jaarlijksche bijdrage.

Buitengewone vergaderingen.

Art. 13. — Het Bureau kan buitengewone algemeene vergaderingen bijeenroepen, wanneer het zulks voegzaam acht. Het moet buitengewone vergaderingen bijeenroepen, wanneer het daartoe gevorderd wordt door twintig leden of door het vijfde van het totaal der leden, ingeval dit cijfer lager dan twintig zou zijn.

De buitengewone vergaderingen worden gehouden te Brussel, ter plaatse aangeduid in de bijeenroepingsbrieven.

Samenstelling.

Art. 14. — De werkende leden en de eereleden hebben het recht aan de algemeene vergaderingen deel te nemen.

Bijeenroepingen.

Art. 15. — De bijeenroepingen, met vermelding van de agenda, worden tien dagen vóór de vergadering, behoudens in geval van dringendheid, per schriftelijke mededeeling door het Bureau aan de leden gezonden.

De vervulling van die formaliteit moet niet gerechtvaardigd worden. Ieder voorstel ondertekend door ten minste twintig leden of door een aantal leden gelijk aan het twintigste der laatste jaarlijksche lijst, indien dit cijfer lager dan twintig zou zijn, en te gelegener tijd schriftelijk aan het Bureau overgemaakt, wordt op de agenda gebracht.

Stemmingen.

Art. 16. — De algemeene vergadering is regelmatig samengesteld, welk ook het aantal aanwezige of vertegenwoordigde leden is, en de beslissingen worden genomen met de meerderheid van stemmen der aanwezige leden, behoudens de uitzonderingen voorzien bij de wet of de statuten.

De stemmingen hebben plaats bij hand opsteken; indien twijfel bestaat over de uitslagen, wordt tot een hoofdelijke stemming overgegaan.

Bij staking van stemmen is het voorstel verworpen.

Op verzoek van de meerderheid der aanwezige leden wordt tot de geheime stemming overgegaan.

Wijziging aan de statuten.

Art. 17. — Geen enkel verzoek tot wijziging aan de statuten wordt door het Bureau ontvangen, indien zij niet door minstens vijftig leden of door den Algemeenen Raad wordt voorgesteld.

Dit verzoek wordt op de agenda eener algemeene vergadering gebracht, die binnen de maand van het verzoek moet bijeengeroepen worden.

De algemeene vergadering kan over de wijzigingen aan de statuten slechts geldig beraadslagen indien het voorwerp ervan in den bijeenroepingsbrief bijzonder is aangeduid en indien de vergadering de twee derden der leden vereenigt.

Geen enkele wijziging kan aangenomen worden dan met de meerderheid van de twee derden der stemmen.

Indien nochtans de wijziging betrekking heeft op het doel waartoe het Verbond is opgericht, zal zij slechts geldig zijn indien zij gestemd wordt met algemeene stemmen der op de vergadering aanwezige leden.

Indien de twee derden der leden op de eerste vergadering niet aanwezig of vertegenwoordigd zijn, wordt een tweede vergadering bijeengeroepen, welke kan beraadslagen, welk ook het aantal aanwezige leden zijn; die beraadslaging wordt aan de bekrachtiging der burgerlijke rechtbank onderworpen.

Elke wijziging aan de statuten wordt, binnen de twee maanden harer dagteekening, in de bijlagen van den « Moniteur » afgekondigd.

§ 2. — Afdeelingen.

Art. 18. — Het Verbond bestaat, voor zijn bestuurswerking, uit twee afdeelingen: de eene, van de Franschsprekende advocaten, de andere, van de Nederlandschsprekende advocaten.

Maken van rechtswege deel uit van de tweede afdeeling, al de leden van het Verbond ingeschreven bij een Balie die tot het Vlaamsch gedeelte van het land behoort.

De advocaten ingeschreven bij de Balie van Brussel worden vrij in de afdeeling hunner keus ingeschreven.

Dit zal ook het geval zijn voor al de advocaten die den eed afgelegd hebben vóór 15 September 1936.

Art. 19. — Het Comité van elke afdeeling is samengesteld uit den ondervoorzitter, den secretaris en den adjunct-secretaris, die haar in het Bureau vertegenwoordigen.

De afdeelingen vergaderen op initiatief van het Bureau van het Verbond of van het Comité der afdeeling en op bijeenroeping van den secretaris-generaal. Zij worden voorgezeten door den voorzitter of door den ondervoorzitter die de sectie vertegenwoordigt. De processen-verbaal worden gehouden door den secretaris der sectie. Ieder lid van het Verbond heeft het

recht de vergaderingen der sectie, waarbij hij niet is ingeschreven, ten raadplegenden titel bij te wonen.

§ 3. — Bureau

Art. 20. — (Vroeger 19). Het Bureau is samengesteld uit een voorzitter, twee ondervoorzitters, een secretaris-generaal, twee secretarissen, twee adjunkt-secretarissen, een penningmeester en een adjunkt-penningmeester. De leden van het Bureau worden gekozen door de algemeene vergadering.

De voorzitter wordt gekozen op voordracht van het Bureau en op gelijkkluidend advies, achtereenvolgens van de eerste of de tweede afdeling. Een ondervoorzitter, een secretaris en een adjunkt-secretaris worden gekozen op voordracht van elke afdeling.

Duur van het mandaat.

Art. 21. — De duur van het mandaat der leden van het Bureau is twee jaar. De uittredende voorzitters en ondervoorzitters kunnen niet onmiddellijk herkozen worden.

Het lid van het Bureau benoemd ter vervanging van een ontslagnemend of afgestorven lid, voleindigt het mandaat van dengene dien hij vervangt.

Verantwoordelijkheid.

Art. 22. — De leden van het Bureau zijn, naar het gemeene recht, verantwoordelijk voor de fouten begaan bij het uitoefenen van hun mandaat. Zij gaan, met het oog op hun beheer, geen enkele persoonlijke verplichting aan betreffende de verbintenissen van het Verbond.

Vergoedingen.

Art. 23. — De leden van het Bureau genieten geen enkele vergoeding.

Vergaderingen.

Art. 24. — Het Bureau vergadert op bijeenroeping van den voorzitter.

Macht.

Art. 25. — Het Bureau heeft de meest uitgebreide macht; al wat niet uitdrukkelijk bij de wet of de statuten aan de algemeene vergadering of aan den algemeenen raad is voorbehouden, behoort tot zijn bevoegdheid.

De rechtsvorderingen worden gevoerd door het Bureau, op vervolgving en ten verzoeken van zijn voorzitter.

§ 4. — Algemeene Raad

Art. 26. — De Raad is samengesteld uit afgevaardigden der Afdelingen. Elke afdeling duidt 30 afgevaardigden aan, derwijze dat elke Balie vertegenwoordigd weze, en met inachtneming van het getal leden van het Verbond die er ingeschreven zijn.

Art. 27. — De gewezen voorzitter en algemeen-secretaris zijn van rechtswege lid van den Algemeenen Raad.

Duur van het mandaat.

Art. 28. — De afgevaardigden worden gekozen voor twee jaar; zij kunnen herkozen worden.

Vergaderingen.

Art. 29. — De Algemeene Raad wordt vereenigd op bijeenroeping van den voorzitter.

De voorzitter moet hem bijeenroepen wanneer het verzoek daartoe door vijf leden van den Raad wordt gedaan.

Beraadslagingen.

Art. 30. — De besluiten worden genomen met de volstrekte meerderheid der stemmen. Bij staking der stemmen, is de stem van den voorzitter beslissend.

Bevoegdheid.

Art. 31. — De Algemeene Raad neemt alle voor het Verbond nuttige maatregelen en bepaalt de punten die op de agenda der gewone algemeene vergadering dienen gebracht. Hij verleent den titel van eere lid.

Processen-verbaal. — Ondertekeningen.

Art. 32. — De besluiten der algemeene vergadering, van het Bureau en van den Raad worden vastgesteld bij processen-verbaal opgemaakt door den secretaris-generaal of door den adjunkt-secretarissen, in een ten zetel van het Verbond gehouden register ingeschreven en door den secretaris-generaal of een der secretarissen ondertekend.

Alle schriftelijke akten, brieven uitgaande van het Verbond worden ondertekend door den voorzitter of een der ondervoorzitters of door den secretaris-generaal of een der secretarissen.

Authentieke akten.

Art. 33. — De akten waarvoor een openbaar ambteenaar of een ministerieel ambtenaar zijn medewerking verleent, inzonderheid de akten van aanneming, van schenking, en de akten van verkoop, van aankoop of van ruiling van vaste goederen, de akten van hypotheekvestiging en hypotheekaanneming, de handelingen met of zonder betaling, worden ondertekend door twee leden van het Bureau, die in geen geval, tegenover derden, het bewijs moeten leveren van een voorafgaande beraadslaging van het Bureau.

HOOFDSTUK III

Jaarlijksche rekening, balans, reserve.

Dienstjaar.

Art. 34. — Het maatschappelijk jaar begint op 1 Juni en eindigt op 31 Mei.

Maatschappelijke boekhouding.

Art. 35. — De boeken worden vastgesteld en het dienstjaar gesloten op één Juni van ieder jaar.

Het Bureau maakt den inventaris, de balans, de rekening der ontvangsten en uitgaven van het verlopen jaar, alsook de begroting voor het aanstaande dienstjaar op.

Reserve.

Art. 36. — Het batig overschot der rekening behoort toe aan het Verbond, het wordt in de reserve gestort.

HOOFDSTUK IV

Ontbinding, liquidatie.

Art. 37. — Elk verzoek tot ontbinding moet gestemd worden door de helft der werkende leden. De algemeene vergadering mag de ontbinding van het Verbond slechts uitspreken, indien twee derden der leden aanwezig zijn. Wordt die voorwaarde niet vervuld, zoo kan een tweede vergadering bijengeroepen worden, die op geldige wijze beraadslaagt, welke ook het aantal aanwezige leden weze. Geen enkele beslissing wordt aangenomen dan indien zij gestemd wordt met de meerderheid van de twee derden der aanwezige leden.

Elke beslissing betreffende de ontbinding genomen door een vergadering die de twee derden der leden van het Verbond niet vereenigt, wordt aan de bekrachtiging der burgerlijke rechtbank onderworpen.

De vergadering duidt bij hetzelfde besluit een vereffenaar aan, belast met de liquidatie van het ontbonden Verbond.

Liquidatie.

Art. 38. — In geval van vrijwillige ontbinding van het Verbond, bepaalt de vergadering die ze heeft uitgesproken, de bestemming van de goederen.

Dit geschiedt ook in geval van gerechtelijke ontbinding.

Deze is gevolgd van een algemeene vergadering der Verbondsleden die te dien einde door den vereffenaar worden bijengeroepen.

HOOFDSTUK V

Allerlei bepalingen.

Huishoudelijke reglementen.

Art. 39. — De huishoudelijke reglementen kunnen vastgesteld worden door het Bureau, onder goedkeuring van den Algemeenen Raad.

Taalgebruik.

Art. 40. — In de afdeeling der Franschsprekende advocaten is de voertaal het Fransch; in de sectie der Nederlandschsprekende advocaten is de voertaal het Nederlandsch.

De bijeenroeping en mededeelingen worden aan de leden gedaan in de taal der afdeeling waartoe zij behooren.

Meeningsverschillen.

Art. 41. — Indien moeilijkheden oprijzen, hetzij aangaande den letterlijken zin der statuten, hetzij over de door het Verbond genomen besluiten, worden zij in algemeen vergadering opgelost, de leden uitdrukkelijk verzakende aan elke rechtsvordering door hun toetreding tot deze statuten.

Verkiezing van woonplaats.

Art. 42. — Keuze van woonplaats wordt gedaan ten zetel van het Verbond; die keuze van woonplaats kent rechtsmacht toe voor al de betwistingen die tusschen het Verbond en derde personen zouden kunnen ontstaan.

Gemeene recht.

Art. 43. — Voor al de gevallen, welke in deze statuten niet voorzien zijn, gedragen de partijen zich naar de desbetreffende wetsbepalingen.

HOOFDSTUK VI

Bekendmakingen.

Openbaarheid.

Art. 44. — Het Bureau let er op dat de formaliteiten der bij artikelen drie, negen, tien en elf der wet van zeven en twintig Juni 1921 vereischte bekendmakingen vervuld worden.

De deskundigen en het gebruik der Nederlandsche taal in gerechtszaken

Sedert de Wet van 15 Juni 1935 de rechtspleging ten opzichte van de taal gewijzigd heeft, in dien zin dat de Nederlandsche taal thans haar burgerrechten heeft verkregen, is er behoefte aan deskundigen die bekwaam zijn hun werkzaamheden in het Nederlandsch te verrichten.

Het gebeurt vaak dat de Rechtbanken niet weten wien aan te duiden en dat de partijen of hun raadslieden eveneens niet weten wien voor te stellen.

Meer en meer zal zich deze behoefte doen gevoelen, daar het aantal zaken die voor de Rechtbanken in het Nederlandsch behandeld worden met den dag aangroeit.

Het is overbodig te wijzen op het dringend belang van de kwestie waarin zonder dralen dient voorzien te worden. Wie gaat de handen uit de mouwen steken? Wij richten deze vraag tot den Bond der Vl. Rechtsgeleerden, tot het Vl. Economisch Verbond, tot V. I. V., tot alle beroepsverenigingen.

Het volstaat niet lijsten op te maken van deskundigen die in den schoot van reeds bestaande fransche inrichtingen, verklaren in staat te zijn aan de wettelijke voorschriften te voldoen, doch onafhankelijke lichamen in het leven te roepen die en op technisch en op taalkundig gebied de rechten en de belangen van ons volk zullen dienen.

W. T.

RECHTSPRAAK

175 HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

10e Kamer. — 16 Januari 1937.

Voorzitter : Graaf de Lichtervelde.

Raadsheeren : H.H. Van Laethem en De Beus.

Op. Min. : M. Van Durme, advocaat-generaal.

Pleiter : Mr Willems.

STRAFRECHT. — ONDERHOUD EENER BIJZIT. —
LANGE DUUR. — APPARTEMENT GEMEUBELD
DOOR BIJZIT. — HUUR BETAALD DOOR VREEM-
DE. — STRAFBAARHEID.

*De omstandigheid dat betichte gedurende 33 jaar met
bijzit leefde beneemt, tegenover zijn wettige vrouw,
aan het feit niet zijn beleedigend karakter.*

*Het onderhoud van een bijzit in het echtelijk huis be-
staat zelfs, wanneer de woning waar het feit werd
gepleegd een appartement is, gemeubeld door de
bijzit en waarvan de huur door haar broeder betaald
wordt indien betichte in die woning voortdurend ver-
blijft.*

*door haar broeder betaald wordt indien betichte in
die woning voortdurend verblijft.*

Op Min. t/ Van Rooyen.

Aangezien de omstandigheid dat betichte gedu-
rende 33 jaar met zijn bijzit leefde aan het feit zijn
beleedigenden aard tegenover zijn wettige vrouw
niet ontnemt, dat deze in elk geval gerechtigd was
klacht te doen en vervolgingen te doen instellen ;
dat de lange duur van het onderhouden van de bijzit
de strafbaarheid van het feit niet wegneemt ;

Aangezien het onderhoud van een bijzit in het
echtelijk huis bestaat zelfs wanneer, zooals ter zake,
de woning waar het feit gepleegd werd, een appar-
tement is, gemeubeld door de bijzit en waarvan de
huur door haar broederr betaald wordt, indien be-
tichte in die woning voortdurend verblijft, er zich
als te huis beschouwd, en de bijzit er de plaats
inneemt van zijn wettige vrouw ; (Vergelijk : Ver-
breking, 22 Februari 1932, Pas. 1932-I-78) ;

Aangezien verzachtende omstandigheden dienen
aangenomen te worden ten voordeele van betichte
gelet op zijn goed gedrag en de afwezigheid van
vroeger straffen ;

Om deze beweegredenen, het Hof :

Gezien art. 40-389-85 van het strafwetboek ; wet
van 27 December 1928, art. 9 der wet van 31 Mei
1888 ; gezien art. 24 der wet van 15 Juni 1935 ;
gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis
aangehaald, alsook art. 211-194 van het strafvor-
deringswetboek, aangeduid ter zitting door den
heer Voorzitter ;

Doet de vrijspraak te niet ;

Wijzigende en opnieuw beslissende bij eenparig-
heid ;

Veroordeelt betichte tot 26 frank boet verhoogd
met 60 deciemmen of 8 dagen vervangende gevan-
genis.

176

HOF VAN BEROEP TE GENT

2e Burgerlijke Kamer. — 4 Januari 1937.

Voorzitter : M. Jouret.

Raadsheeren : H.H. Verbeke en Van Winkel.

Advocaat-Generaal : Mr Lesaffre.

Pl. : Mrs Marcq (Brussel), Ronse (Gent),

Bernolet (Brugge).

VONNIS. — ULTRA-PETITA VERKLAREND VON-
NIS. — VONNIS OVER MOEILIKHEDEN BIJ TEN-
UITVOERLEGGING. — VENNOOTSCHAP ONDER
GEMEENSCHAPPELIJKE NAAM. — VENNOO-
TEN. — FAILLISSEMENT. — GEEN AUTOMA-
TISCH FAILLISSEMENT. — GEEN SACRAMEN-
TEELE TERMEN.

*De Rechter naar wien een vordering door het Hof
teruggezonden wordt, mag de draagwijdte van vroe-
ger gevelde vonnissen nagaan en onderzoeken, zon-
der het verwijt op te loopen, ultra petita, een ver-
klarend vonnis te geven of te beslissen over moei-
lijkheden omtrent de tenuitvoerlegging van een von-
nis.*

*Wanneer een vennootschap onder gezamenlijken naam
failliet verklaard wordt, dienen de vennoten wel
mede failliet verklaard te worden, doch hun faillis-
sement bestaat wettelijk niet tot op het oogenblik
dat de rechtbank het uitgesproken heeft. (1).*

*De faillietverklaring kan in om het even welke termen
geschieden. Van het oogenblik dat de Rechtbank
zijn bedoeling duidelijk maakt om de staat van fail-
lisement te verklaren, is het zonder belang dat de
rechtbank, juridisch ten onrechte, gewezen heeft dat
het faillissement automatisch was ingetreden, dat
het dus niet meer behoefde afgekondigd te worden en
dat het alleen nog ingericht moest worden.*

Cotonière des Flandres, N. V. Banque de Courtrai et
la Frandre Occidentale t/ Mr Bernolet J., q.q. en t/
Baeckelandt.

Overwegende dat Julien Baeckelandt, hoewel be-
hoorlijk herdaagd, geen pleitbezorger heeft gesteld ;
Overwegende dat appelante als grieven aan-
voert :

1°) dat de eerste rechter ultra petita gevonnist
heeft ;

2°) dat Julien Baeckelandt ten dage van het be-
roepen vonnis sedert meer dan zes maand de hoe-
danigheid van handelaar verloren had en derhalve
niet meer failliet kon verklaard worden ;

Wat de eerste grief aangaat :

Overwegende dat de eerste rechter, naar wien de
eisch tot faillietverklaring van Julien Baeckelandt
verwezen werd, bij het onderzoek dier vordering en
met het oog op de te nemen beslissing, voorzeker
de draagwijdte van vroeger in zake gewezen von-
nissen mocht nagaan ;

Overwegende dat hier geen spraak is van ver-
klaring dier vonnissen die niet gevraagd werd,
noch van beslissing over moeilijkheden omtrent
hunne tenuitvoerlegging, welke niet gerezen waren ;

Overwegende trouwens, dat de failliet-verklaring geen sacramenteele termen vereischt; dat, welke ook de beweegredenen zijn, waardoor de eerste rechter zich heeft laten leiden of de, hierna herstellende misslagen welke hij bij het vaststellen der modaliteiten van het bewuste faillissement heeft begaan, het beschikkend gedeelte van het beroepen vonnis uitdrukkelijk bepaalt dat Julien Baeckelandt in staat van faillissement is en dit faillissement inricht, zooals gevraagd;

Wat de tweede grief betreft :

Overwegende dat de wet geen verborgen faillissement kent; dat het tijdperk gedurende hetwelk het uitgesproken faillissement kan terugwerken, stiptelijk door de wetgever is bepaald;

Overwegende dat, zoo het faillissement der vennootschappen onder gemeenschappelijke naam het faillissement der vennoten meesleept, die vennoten, nochtans zich enkel dan in staat van verklaard faillissement bevinden, wanneer zij uitdrukkelijk en bij naam in het vonnis zijn vermeld; dat bij ontstentenis dier melding het in wezen bestaand faillissement, op burgerlijk gebied, geen rechtsgevolg kan hebben zolang het niet door eene bijzondere rechterlijke beslissing werd verklaard en ingericht;

Overwegende dat die zienswijze te meer moet bijgetreden worden wanneer het, zooals in het onderhavig geval, eene feitelijke vennootschap geldt, waarvan de vennoten dus niet wettelijk bekend zijn en zelfs niet noodzakelijk handelend tegenover derden zijn opgetreden.

Overwegende dat de faillietverklaring van Julien Baeckelandt slechts op 26 September 1935 uitgesproken zijnde het tijdstip van staking zijner betalingen, hoewel in feite, blijkens de bestanddeelen der zaak, veel hoger opklimmend, wettelijken slechts op 26 Maart 1935 mag worden vastgesteld (art. 442, 3° faillissement-wet);

Overwegende echter, dat appellante zonder grond aanvoert dat Julien Baeckelandt op dit tijdstip geen handelaar meer was;

Overwegende eerst en vooral dat, waar de failliet-verklaring van den vennoot enkel gevorderd wordt op grond der onderlinge betrekking tusschen dien vennoot en de gefailleerde vennootschap onder firma, hiertoe het bewijs volstaat van het ter zake niet betwiste wettelijk bestaan van het faillissement der firma en van de hier insgelijks reeds vaststaande hoedanigheid van vennoot in hoofde van gedaagde;

Overwegende anderzijds, dat Julien Baeckelandt's hoedanigheid van handelaar uit zijne hoedanigheid van vennoot der firma Baeckelandt Gebroeders spruit; dat die vennootschap niet opgehouden heeft te bestaan tengevolge van haar faillissement; dat het tijdelijk en gedwongen onderbreken der bedrijvigheid dier vennootschap de handelsverplichtingen der vennoten niet doet vervallen; dat, zoomin als de vennootschap zelf tijdens de werkzaamheden van het faillissement haar handelskarakter verliest, zoomin de vennoten gedurende dit tijdperk hunne hoedanigheid van handelaar verliezen;

Overwegende dat uit die beschouwing spruit dat

Julien Baeckelandt in ieder geval op 26 September 1935 failliet kon verklaard worden;

Om die redenen :

Het Hof,

Gelet op art. 68 der wet van 15 Juni 1935;

Gehoord in zijn advies den heer advocaat-generaal Lesaffre;

Verleent herhaald verstek tegen Julien Baeckelandt en rechtdoende tusschen al de partijen, alle verdere of strijdige besluiten verwerpende;

Ontvangt het hooger beroep, verklaart het gegrond, en doet gevolglijk het beroepen vonnis te niet, voor zooveel de eerste rechter het faillissement van Julien Baeckelandt open verklaard heeft sedert 17 Juli 1933 en het tijdstip van de staking zijner betalingen op 17 Januari 1933 heeft vastgesteld; verbeterende op die punten, zegt voor recht dat de aanvang van gezegd faillissement samenvalt met den datum van het beroepen vonnis, welk dit faillissement heeft uitgesproken;

Stelt gevolglijk het tijdstip van staking der betalingen van Julien Baeckelandt vast op 26 Maart 1935, bevestigt voor het overige de bestreden beslissing, zegt dat, voor zooveel nodig nieuwe datums voor de voorgeschreven werkzaamheden van het faillissement door de bevoegde handelsrechtbank op rekwest van den curator zullen vastgesteld worden;

Beveelt dat het onderhavig arrest, ter benaastiging van den curator, zal bekend gemaakt worden op de wijzen voorzien bij artikel 472 der wet van 18 April 1851 en in de bladen door het beroepen vonnis aangeduid;

Verwijst appellante in de helft en Mr Bernolet in zijne hoedanigheid van curator van het faillissement van Julien Baeckelandt in de wederhelft der kosten van den aanleg.

(1) Dit arrest hervormt wat dit punt betreft het vonnis door de Rechtbank van Koophandel te Brugge geveld den 26 September 1935 (Rechtsk. Weekbl., V., 1935-36, kol. 274).

177

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

5e Kamer. — 27 November 1936.

Voorzitter : M. Delvaux.

Op. Min. : M. Tollebeek.

Pl. : Mrs Maur. Lambreghts en Em. Ooms.

LEENING. — BANK SOLIDAIR SCHULDENAAR EN GELAST MET INNEN DER ANNUTEITEN. — BETALINGEN AAN DEZE BANK. — GELDIG.

De clausules, voorkomend in een akte van geldleening in dewelke een bank zich solidair, tot terugbetaling verplicht en in vergelding hiervoor het recht en de plicht verkrijgt met-uitsluiting van den geldschietter de annuteiten en intresten te innen van den eigenlijken ontleener, worden door de Rechtbank geïnterpreteerd als een volmacht gegeven aan de bank zodat de betalingen door den ontleener gedaan in handen der bank hem bevrijden van zijne schuld tegenover de geldschietters.

Vermin t/ Hendrickx.

Gezien de stukken des gedings, namelijk de geboekte explooten van 2 Juli 1936 en 24 Juli 1936 beteekend door het ambt van deurwaarders Heuvelmans en Verhulst, beiden te Antwerpen verblijvende ;

Aangezien aanleggers bij akte verleden voor notaris Witteveen in dato van 15 September 1931, eene som van fr. 60.000 aan consoorten Hendrickx ontleend hebben, mits in pandstelling van een huis gelegen Korte Zavelstraat, 25, te Antwerpen, dat de Naamlooze Maatschappij Algemeene Hypotheek en Finantiebank in voormelde akte is tusschengekomen en heeft zich solidairlijk tegenover de schuldeischers verbonden voor de teruggave van het ontleend kapitaal.

Aangezien aanleggers ingevolge eene clause van de akte, zich regelmatig hebben gekweten in handen van de Bank, thans in failliet verklaard, der maandelijksche annuïteiten tot een beloop van fr. 57.750, welk bedrag niet betwist wordt;

Aangezien bij de huidige vordering verzet wordt aangeteekend tegen de vraag van de schuldeischers, strekkende tot de dadelijke uitwinning van den in pand gegeven eigendom ;

Aangezien de vordering strekt in hoofddorde te hooren beslissen dat de betaling van fr. 57.750 door aanleggers gedaan in handen van de N. V. Algemeene Hypotheek en Finantiebank zou worden geldig verklaard ten opzichte van verweerster en behulpelijk een hypothecair moratorium van 3 jaar te bekomen voor de terugbetaling van het kapitaal en de vereffening der intresten ;

Aangezien de betwisting rust op de uitlegging van zekere clausulen die in de akte of in het algemeen lastkohier aan de akte aangehecht voorkomen;

Deze clausulen luiden als volgt :

Ten einde de wederherstelling van de ontleende hoofdsom te verzekeren, verplichten zich de ontleeners onder letter A. (aanleggers) om jaarlijks aan de Algemeene Hypotheek en Finantiebank, in goed gangbare munt te storten bij wijze van annuïteiten gedurende vijf jaren tot kwijting van hoofdsom, intresten, administratieve kosten en commissielooenen van welken aard ook, eene som van zestien duizend vijf honderd frank, betaalbaar bij middel van twaalf gelijke stortingen, ieder van dertien honderd vijf en zeventig frank, vervallende den 15den van iedere maand. »

Artikel 7 van het algemeen lastkohier : « In aanmerking nemende de solidaire medeschuldverklaring gedaan door de Alg. Hypotheek en Finantiebank, geven de schuldeischers (verweerders) aan bovengemelde bank, overeenkomstelijke en onherroepelijke machtiging gedurende den ganschen duur der leening om zorg te dragen dat de ontleeners onder letter A. (aanleggers) strikt hunne verbintenissen volbrengen en het geleende kapitaal hersteld worde, in den tijd bepaald in de akte van leening. Zij geven haar (Bank) dus onder alle noodige volmacht om de intresten te ontvangen, gelijk welke vervolgingen te doen, in geval

van niet betaling, den verkoop der gehypothekeerde eigendommen te doen en in 't algemeen alle maatregelen te treffen om de intresten en rechten der schuldeischers te vrijwaren. »

Artikel 12 van het lastkohier :

« De bepalingen alsook de overeenkomsten gesloten of te sluiten tusschen de ontleeners met het doel het herstellen der hoofdsom te verzekeren mogen niet tegenover de schuldeischers ingeroepen worden aan wie zij volstrekt vreemd zijn, tegenover wie de schuldenaars slechts ontlast zullen zijn door eene kwijting uitgaande persoonlijk van schuldeischers zelve. »

Aangezien uit voormeld art. 7 dient afgeleid te worden dat een lastgeving, door de schuldeischers aan de Bank werd gegeven ten einde na te gaan of de schuldenaars hunne verbintenissen vervulden ; dat deze lastgeving in den breedsten zin moet uitgelegd worden en zich insgelijks uitstrekt aan de ontvangst der annuïteiten.

Immers is het uitdrukkelijk bedongen dat de bank gelast is met er voor te zorgen dat « het geleende kapitaal hersteld worde. »

Aangezien artikel 12 wel is waar beschikt dat de schuldenaars slechts ontlast zullen zijn door eene kwijting uitgaande persoonlijk van de schuldeischers zelve, maar men vergete niet dat dit artikel enkel betrekking heeft op de overeenkomsten gesloten of te sluiten tusschen de ontleeners. Diensvolgens zou men kunnen aannemen dat krachtens dit artikel verweerster vreemd gebleven is aan de eerste clause, die tusschen de bank en schuldenaars werd aangegaan, maar artikel 12 kan geen betrekking hebben met de opdracht door verweerster aan de bank gegeven. (art. 17).

Aangezien uit deze beschouwingen dient besloten dat de bank door verweerster gerechtigd was de gelden ter ontlasting van de schuldenaars in ontvangst te nemen, dat zelfs, zoo er nog een twijfel bestaat ingevolge eene zekere tegenstrijdigheid tusschen de clausulen dan nog zou dezen twijfel luidens artikel 1162 van 't burgerlijk wetboek ten voordeele van schuldenaar uitgelegd worden.

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle verdere of tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende :

Gelet op art. 2-37-45 & 68 der wet van 15 Juli 1935.

Gehoord den heer Tollebeek, Substituut van den procureur des Konings, in zijn eensluidend advies in openbare zitting gegeven ;

Verleent akte aan verweerster dat zij de waarde van het geding tegenover ieder der aanleggers en voor ieder der vragen schat op meer dan fr. 15.000 ;

Zegt voor recht dat de betalingen bedragende fr. 57.750 door aanleggers gedaan in handen van de N. V. Algemeen Hypotheek en Finantiebank, geldig werden verricht in uitvoering der hypotheekleening van 15 September 1931 en dat zij dus de aanleggers ten beloope van dit bedrag bevrijden ten opzichte van verweerster.

Diensvolgens zegt voor recht dat het bevel van deurwaarder Heuvelmans, in dato van 2 Juli 1936

strekken tot dadelijke uitwinning nietig is en legt verbod op aan verweerster deze rechtspleging voort te zetten.

Verwijst verweerster tot de kosten van het geding.

178

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

1e Kamer. — 23 Februari 1937.

Voorzitter : Mr Verstraete.

Rechters : M.M. de Walque en Axters.

Pl. : Mrs Logelain (Brussel) en Valcke (Oostende).

BEVOEGDHEID (IN BURGERLIJKE EN HANDELSZAKEN). — MOBILAIRE VORDERING. — TERRITORIALE BEVOEGDHEID. — BEPALING VAN DE WOONPLAATS. — BEWIJS. MOBILAIRE EN INMOBILAIRE VORDERING. — TERRITORIALE BEVOEGDHEID. — PLAATS VAN HET ONROEREND GOED.

Bij zuiver mobiele vordering is de Rechtbank bevoegd, ter woonplaats van den schuldenaar, of op de plaats waar de verbintenis ontstond of dient uitgevoerd.

Om de woonplaats te bepalen moet men niet uitsluitend rekening houden met het materiele bestanddeel van het verblijf, maar ook met het inzicht dat uit de bijzondere omstandigheden dient afgeleid.

De bewijslast van de werkelijke woonplaats van gedaagde rust op aanlegger. De inschrijving op een bevolkingsregister is niet altijd een afdoende bewijs. Is de vordering deels mobiel en deels immobiel dan moet ze aanhangig worden gemaakt bij de Rechtbank van de plaats waar het onroerend goed gelegen is.

Verburch en Cs t/ Van Yper en Cs.

Gezien de dagvaarding voor deze rechtbank van 12 September 1936, geboekt op zegel van 3 frank; Gezien de andere gedingstukken en artikelen 2, 36, 64 der wet van 15 Juni 1935;

Gehoord in het Fransch de partijen in hunne middelen en besluitselen;

Overwegende dat aanleggers van verweerders de betaling vorderen van de tegenwaardige in Belgische franks van 26.281,35 Spaansche pesetas hetzij eene som van 105.025,40 frank; dat deze som zou verschuldigd zijn wegens aankoop van grond op het eiland Mallorca (Balearen) en het bouwen en in uitbating stellen van een hotel aldaar, waarvoor aanleggers meerdere voorschotten zouden hebben gedaan;

Overwegende dat verweerders voor antwoord zeggen dat de Belgische rechtbank niet bevoegd is maar wel de Spaansche, enerzijds omdat de verweerders te Cala d'Or op het eiland Mallorca hunne wettelijke woonplaats hebben en de verbintenissen aldaar zijn ontstaan en dienen uitgevoerd; anderzijds omdat het een geschil nopens een onroerend goed gelegen te Mallorca betreft, waardoor ook alleen de rechtbank van de plaats van dit goed bevoegd is;

Overwegende dat luidens artikelen 39 en 42 der wet van 25 Maart 1876 men, wat betreft roerende zaken den schuldenaar hoeft te betrekken voor de rechtbank zijner woonplaats ofwel voor de rechtbank der plaats waar de verbintenissen zijn ontstaan, waar ze werden of dienen uitgevoerd te worden; dat de rechtbank naar dezen regel zijne bevoegdheid dient te onderzoeken telkens de gedaagden « in limine litis » deze exceptie opwerpen;

Overwegende dat duidens artikel 102 van het B.W. iedere Belg zijne woonplaats heeft daar waar zijne bijzonderste vestiging gelegen is; (Rechtbank Luik, 2 Dec. 1913, P.P. 1914, 398; Brussel 7 Nov. 1904, Pas. 1905.III.20; Antwerpen, 12 Mei 1909; J. T. 1909 1324; Antwerpen, 30 Juni 1903, J. T. 1905 1156); dat men zich bij het beoordeelen van deze aangelegenheid niet in hoofdzaak moet laten leiden noch door de werkelijke verblijfplaats noch door de inschrijving op het bevolkingsregister maar voor ieder geval naar de bijzondere omstandigheden en in feite dient te beslissen; (Verb. 11 Mei 1891, Pas. 1891.I.145; 12 April 1892, Pas. 1892.I.179; 19 April 1892, Pas. 1892.I.190; 24 April 1893, Pas. 1893.I.189; 27 Januari 1890, Pas. 1890.I.66; 23 Mei 1892, Pas. 1892.I.268; 24 Dec. 1891, Pas. 1892.I.48);

Overwegende dat de verweerders van aanlegger een stuk grond hebben gekocht te Cala d'Or op het eiland Mallorca (Balearen) bij akte van notaris don Jose Masot Novell op 15 Mei 1935 en aldaar een hotel lieten bouwen; dat zij vooraleer hunne vroegere woonplaats Oostende te verlaten hun woonhuis te koop stelden; dat zij zich te Cala d'Or vestigden om zich met de uitbating van hun hotel aldaar uitsluitend bezig te houden; dat echter de gebeurtenissen in Spanje hen noopten hun hotel te sluiten en naar België de wijk te nemen;

Overwegende dat om over eene woonstverandering te oordeelen wanneer men over de verklaringen voorzien in artikel 104 B.W. niet beschikt men niet alleenlijk rekening hoeft te houden met het materiele bestanddeel van het verblijf maar ook met het inzicht; dat het geenszins te betwijfelen valt naar de bewoordingen van den brief van verweerders op 12 Juni 1934 aan aanleggers geschreven dat verweerders wel degelijk het inzicht hadden zich voor goed op Mallorca te vestigen om er eene handelsuitbating te beginnen; (Verb. 17 Sept. 1887, Pas. 1887.I.357; Brussel, 23 October 1929, Pas. 1930.II.25; Rechtb. Gent, 2 Maar t1920, Jur. Comm. des Flandres 1910 N° 3606); dat het overbodig is te onderzoeken of ze zich van het bevolkingsregister van Oostende lieten afschrijven; (Luik 19 Mei 1926, Pas. 1927.II.45); dat integendeel ongetwijfeld deze twee bestanddeelen niet aanwezig waren bij hun terugkeer naar Oostende daar zij alleen gevlucht zijn voor de gevaren van den Spaanschen burgeroorlog; dat het op zijn minst in deze omstandigheden niet bewezen is dat de verweerders nu het inzicht hebben hunne bijzonderste vestiging voor goed naar Oostende over te plaatsen terwijl de bewijslast nochtans op aanleggers rust; (Brussel, 10 Juni 1891, Pas. 1891.III.306);

Overwegende dat aanleggers tot staving van hunne vordering zich beroepen op eene schuldbe-
kennis door verweerders op 24 Januari 1936 te
Cala d'Or ondertekend; dat luidens hunne stelling
deze verbintenis dus op Spaanschen bodem is ont-
staan; dat geene plaats werd aangeduid alwaar de
uitvoering van de voorgewende verbintenis moest
geschieden; zoodat in toepassing van artikel 1247
B.W. de betaling dient te geschieden ter woonplaats
van den schuldenaar te weten te Cala d'Or zoodat
ook op grond van artikel 42 der wet van 25 Maart
1876 deze rechtbank niet bevoegd is;

Overwegende dat echter het gevorderde bedrag
het totaal is van een staat van afrekening volgens
dewelke naar aanleggers voorhouden, zij voor reke-
ning van verweerders zekere sommen zouden heb-
ben voorgeschoten aan Spaansche handelaars bij
den bouw en de inrichting van het hotel; dat ech-
ter ook in deze afrekening voorkomt den prijs van
den grond waarop het hotel werd gebouwd, hetzij
12.433 fr., dewelke verweerders aan aanleggers, den
verkooper van den grond nog zouden verschuldigd
zijn; dat deze afrekening dus gedeeltelijk de uit-
voering van de verkoopsovereenkomst van een on-
roerend goed betreft; (Doornik, 19 Januari 1904,
Pas. 1904.III.155);

Dat iedere rechtvordering welke deels van roe-
renden, deels van onroerenden aard is, onder toe-
passing valt van artikel 46 der wet van 25 Maart
1876 en voor de rechtbank van de plaats waar het
onroerend goed gelegen is dient gebracht; (Braas
Précis de procédure civile, bl. 312);

Overwegende dat aanleggers te vergeefs houden
staan dat zij ten gevolge van den Spaanschen bur-
geroorlog aldaar geene rechtbank kunnen vinden
om er deze betwisting voor te leggen; dat het van
algemeene bekendheid is dat de Balearen en in
zonderheid het eiland Mallorca slechts gedurende
weinig dagen den burgeroorlog hebben gekend;
dat er spruit uit de gegevens van den bundel dat
aanleggers zich op 9 Juli 1936 tot de rechtbank van
Manacor hebben gewend om een bewarend beslag
te doen leggen op het huis van verweerders ter
waarborging hunner schuldvordering;

Overwegende dat dientengevolge deze rechtbank
onbevoegd is «ratione loci»;

Om deze redenen:

De rechtbank, alle andere besluitselen verwer-
pende verklaart zich onbevoegd; veroordeelt aan-
leggers solidair tot de kosten.

179 RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

3de Kamer. - 8 Januari 1937.

Voorzitter: M. F. De Jongh
Referendaris: M. Ch. Arendt.
Pleiters: Mrs Schöller en Van Cuyck.

AANSPRAKELIJKHEID VOLGENS ART. 1384. —
SCHADE TOEGEBRACHT DOOR BRANDEND MO-
TORVOERTUIG AAN DE OPENBARE WEGENIS. —
BEWIJS VAN DEFECT AAN HET VOERTUIG

DOOR NEGATIEVE VERMOEDENS VOLDOEN- DE. — FOUTIEF KARAKTER VAN ALLE BESCHA- DIGING AAN DE OPENBARE WEGENIS VEROOR- ZAAKT.

*Wanneer door een brandend autovoertuig schade aan
de openbare wegenis wordt toegebracht, is de
eigenaar hiervoor aansprakelijk volgens art. 1384.
Het bewijs van het defect aan het voertuig dat de
schade heeft veroorzaakt mag door negatieve ver-
moedens geleverd worden. Bovendien is het princip
der wet van 29 floreal jaar X toepasselijk volgens
hetwelk alle verminking of beschadiging aan de
openbare wegenis een foutief karakter draagt en dus
verplichting tot herstelling na zich sleept.*

Belgische Staat t/ Segers.

Gezien de geboekte dagvaarding van 10 Februari
1936, strekkende tot de betaling van de som van
5200 fr. hoofdens de schade aangericht door de
aangestelde van verweerder aan de betonverharding
der Staatsbaan Brussel-Breda, op afstandspunt 20
Km. 746, grondgebied Mechelen.

Aangezien partijen het eens zijn om te verklaren
dat in dato 17 October 1935 de vrachtauto toebe-
hoorende aan verweerder en gevoerd door den
genaamden Vertongen P. J., aldaar door brand
werd vernield en zulks in omstandigheden die niet
hebben toegelaten te bepalen aan welke oorzaak
(hetzij eene onbehendige handeling van den voer-
der ofwel een defect aan den carburator) de ramp
te wijten is;

Aangezien verweerder zijne aansprakelijkheid be-
twist en tevens de belangrijkheid der berokkende
beschadigingen;

Aangezien hij zijn beredeneering staft op de toe-
passelijkheid der rechtsbeginsels die het arrest ge-
veld door het hof van Verbreking op 1 Februari
1926 in het licht heeft gesteld, en krachtens dewelke
er geen verantwoordelijkheid ten laste van iemand
kan gezegd worden indien het niet bewezen is dat
hij een fout heeft begaan;

Aangezien het nochtans blijkt dat gezegde recht-
spraak in onderhavig geval niet mag ingeroepen
worden om reden dat het geding geenszins op eene
strafrechterlijke verantwoordelijkheid gesteund is
maar wel op de burgerlijk aansprakelijkheid voort-
spruitende uit de schikkingen van artikel 1384 lui-
dende als volgt: «Men is verantwoordelijk, niet
alleen voor de schade die men veroorzaakt door
zijn eigen daad maar ook voor die welke veroor-
zaakt wordt door de daad van de personen voor wie
men moet instaan of van de zaken die men onder
zijn bewaking heeft...»

Aangezien, indien de op dit gebied overheerschen-
de Rechtspraak vereischt dat het bewijs worde
voorgebracht van het defect van het levenloos ding
welk de schade heeft veroorzaakt, laat zij nochtans
toe zulk bewijs door vermoedens te leveren en dit
zelfs wanneer deze van negatieven aard zijn:
«...cette preuve peut se faire par présomptions
même par de simples présomptions négatives résul-
tant de l'impossibilité d'expliquer autrement l'ac-
cident (Verviers 23 Dec, 1912, Pas. 1913, III, 155).»

Aangezien aanlegger gerechtigd is te doen gelden dat, wanneer een motorvoertuig zonder uitwendige oorzaak in brand schiet men onvermijdelijk uit deze omstandigheid moet afleiden dat er een defect bestaat in de constructie van het voertuig of in zijn onderhoud of nog in zijn werking.

Aangezien het daarenboven blijkt dat de wet van 25 Maart 1838 het in voege blijven heeft bekrachtigd van het principieel welk zich ten gronde der wet van 29 Floreal jaar X bevond en volgens hetwelk het feit van een vermindering of beschadiging van welken aard ook aan de openbare wegenis te veroorzaken als foutief beschouwd wordt en als leggende eene verplichting van herstelling op ;

Aangezien voor wat betreft den aard en de belangrijkheid der aangerichte schade, verweerder terecht doet opmerken dat niets belette aanlegger deze op tegensprekelijke wijze te laten vaststellen en schatten en zelfs gebeurlijk de aanstelling van eenen deskundige bij wijze van kortgeding aan te vragen ;

Aangezien dienvolgens er dient over te gaan tot de hieronder bevolen onderzoeksmaatregel ;

Om deze redenen :

De Rechtbank maakt melding dat de beschikkingen der artikelen 2, 34, 36, 40 lid 1, 68 van de wet van 15 Juni 1935 werden in acht genomen voor het opmaken van het exploit en de andere akten van rechtspleging welke het vonnis voorafgaan.

Zegt voor recht, dat verweerder verantwoordelijk is voor de schade door zijn voertuig aangericht en dat hij gehouden is deze te herstellen.

En alvorens recht te doen ten gronde, duidt den heer M. Roelants, Kloosterstraat, 31, te Antwerpen aan met opdracht in een beredeneerd verslag onder eed te bevestigen overeenkomstig de wet :

1) Na te gaan in welke mate den brand in kwestie waarvan de voor de wegenis nadeelige gevolgen het voorwerp hebben gemaakt van het proces-verbaal in dato van 17 October 1935, opgesteld door den kantonier Frans Lambrechts, de uitvoering heeft genoodzaakt der werken toevertrouwd aan de Vennootschap «Bétons et Matériaux», te Luik.

2) De waarde van deze werken te schatten.

Beveelt aan de partijen al hunne boeken, briefwisselingen, rekeningen en bewijsstukken neder te leggen of over te geven en hem tegensprekelijk alle inlichtingen te verschaffen ten einde zijne zending te vergemakkelijken.

Behoudt de kosten voor en verwijst de zaak naar den algemeene rol.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar niettegenstaande de beroep en zonder zekerheidsstelling.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD ! ! !**

180

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT

14 November 1936.

Voorzitter : M. Veesaert.

Referendaris : M. Vrebos.

Pleiters : Mrs Hubené en Cuelenaere.

BEVOEGDHEID. — NIJVERAAR. — INBREUKEN OP RUSTIG GENOT VAN EEN GEBUUR. — VRAAG TOT VERANDERINGSWERKEN EN SCHADEVERGOEDING.

De vordering die strekt tot het doen ophouden van beweerde inbreuken door eenen nijveraar gebracht aan het recht van rustig genot van eenen naburigen eigenaar, en dit door het doen uitvoeren van veranderingswerken aan de inrichting der werkplaatsen van dien nijveraar, is eene onroerende rechtsvordering, uitsluitend van de bevoegdheid der burgerlijke rechters.

De handelsrechtbank is bevoegd om kennis te nemen van eene vordering tot vergoeding van de schade door die inbreuken veroorzaakt.

Timmerman t/ Van Hoestenbergh.

Aangezien de vordering, ingesteld door de consoorten Timmerman tegen drukker Van Hoestenbergh, hun gebuur, strekt tot deze's veroordeeling tot het uitvoeren der werken noodig om een einde te stellen aan de ongelegenheden spruitende, voor de eischers, uit het feit dat verweerder zijn machines aangelegd heeft tegen den scheidsmuur der twee eigendommen op zulke manier dat, wanneer die machines in werking gesteld worden, gansch het huis van eischers geweldig daverd ;

Aangezien zulke vordering buiten de volstreckte bevoegdheid der handelsrechtbank valt ; dat, inderdaad, de vordering die strekt tot het doen ophouden van beweerde inbreuken door eenen nijveraar gebracht aan het recht van rustig genot van eenen naburigen eigenaar, en dat door het doen uitvoeren van veranderingswerken aan de inrichting der werkplaatsen van dien nijveraar, eene onroerende rechtsvordering, uitsluitend van de bevoegdheid der burgerlijke rechters, uitmaakt (cf. Handelsrechtbank van Gent, 7 Mei 1927, *Jur. comm. Fl.*, 1927, n°4774, blz. 189) ;

Aangezien eischers ook de veroordeeling van verweerder vragen tot het betalen eener vergoeding voor de reeds geledene en de nog, tot de volledige uitvoering der werken, te lijden schade ;

Aangezien er geene vergoeding mag toegekend worden voor eene toekomstige en mogelijke schade ; dat wat betreft de schade tot op den huidigen dag veroorzaakt, de eischers zich op geene stoffelijke schade beroepen ; dat het dus hier enkel geldt het nadeel geleden door eischers tengevolge der storingen gebracht in het rustig genot van hunnen eigendom ;

Aangezien verweerder ten stelligste ontkent dat zijne machines in de woning van eischers eenige andere stoornis als deze welke ieder gebuur vanwege handels- of nijverheidsinstellingen te dulden heeft zou verwekt hebben ; dat eischers, die reeds in

1935 de tusschenkomst van den heer Vrederechter van Eecloo inriepen, het bewijs der aangehaalde feiten door een deskundig onderzoek aanbiedt; dat het dient dit onderzoek te bevelen;

Om deze redenen, de Rechtbank verklaart zich van ambtswege onbevoegd om uitspraak te doen op het eerste punt van het geding;

Alvorens recht te doen op het tweede punt, stelt aan de heeren R. Goetgeluck, bouwkundige, Sint Annastraat, en J. Roels, bestuurder der Nijverheidsschool, beiden te Gent, als deskundigen, met opdracht verslag te maken op de werkelijkheid en de gewichtigheid der door eischers beweerde daveringen;

Verzendt de zaak naar de zitting van 6en Januari aanstaande om er gepleten te worden op het verslag der deskundigen;

Kosten voorbehouden.

181 WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP der Provinciën Antwerpen en Limburg

5 October 1936.

Voorzitter : M. Van Oekel.

Pleiters : Mrs Andriessen loco Maeterlinck, J. Aerts.

WET OP HET BEDIENDENKONTRAKT. — VERZAKING AAN GEHEEL OF EEN GEDEELTE DER WETTELIJKE VERGOEDING, GELDIG INDIEN AANGEGAAN NA DE VERBREKING.

De streng gebiedende bepalingen van artikel 17 der wet van 7 Augustus 1922, die verbieden tusschen partijen een korteren duur van opzeg of eene kleinere vergoeding voor opzeg te bedingen, dan degene in de wet zelf bepaald, is niet toepasselijk op bedingen en overeenkomsten die dienaangaande worden getroffen na het verbreken der overeenkomst en het ontstaan van het recht op vergoeding.

Verzaking of dading over de vergoedingen voor opzeg kunnen rechtsgeldig achteraf getroffen worden.

Muller t/ Pieters.

Gezien het arrest der gemengde Kamer van den Werkrechtersraad van beroep dd..

Aangezien de beroepster besluit tot de hervorming van het bestreden vonnis en afwijzing van den oorspronkelijken eisch, bijkomstig tot een getuigenverhoor.

Dat zijnerzijds de beroepene besluit tot de bekrachtiging van hetzelfde vonnis.

Aangezien uit de bestanddeelen der zaak en de uitleggingen der partijen zooals zij tegensprekelijk ter zitting werden verstrekt, blijkt dat op 1 September 1934 beroepster eene som van 1488 fr. als opzegvergoeding uitbetaalde aan de beroepene en dat deze die kwijting zonder voorbehoud afteekende met daarop de vermelding: «voor slot van alle rekening».

Aangezien dergelijke betaling gedaan onder de voormelde omstandigheden zeer bezwaarlijk op eenige andere manier kan uitgelegd worden dan als moettende gelden tot afsluiting en vereffening van alle bedragen die aan beroepene zouden hebben

kunnen toekomen. Dat al kon de beroepene aanspraak maken op eene grootere vergoeding, de afstand en de dading die hij hierbij blijkt te hebben gedaan, niet in strijd is met artikel 17 der wet van 7 Augustus 1922 op het bediendenkontrakt, dat nietig verklaart alle bedingen waarbij eene mindere vergoeding wordt bepaald voor het gebeurlijk verbreken van het dienstkontrakt.

Dat inderdaad deze gebiedende wetsbepaling alleen toepasselijk is op het VOORAF bedingen van dergelijke bepaling, maar dat algemeen wordt aangenomen dat een afstand of een dading zooals hierboven bedoeld «ex post facto» mogen gedaan worden daar dan de bediende, zijn bediendenkontrakt geëindigd zijnde, niet meer staat onder den invloed van zijn gewezen patroon.

Aangezien het vonnis a quo dus ten onrechte deze vereffening voor slot van alle rekening is voorbij gegaan, en de broepster tot nog verdere schadevergoeding heeft veroordeeld.

Om deze redenen:

De Werkrechtersraad van beroep, kamer voor bedienden, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart het beroep regelmatig in den vorm en ontvankelijk, daarover recht doende verklaart het gegrond, doet het bestreden vonnis te niet en hetzelfde hervormende; verklaart de oorspronkelijke vordering ongegrond, wijst aanlegger af en veroordeelt beroepene tot al de kosten.

182

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP DER PROVINCIE WEST-VLAANDEREN Kamer voor Bedienden.

17 Januari 1937.

Voorzitter : M. Alfons Jacqué.

Pleiter : Mr Hoste.

I. DIENSTCONTRACT. — BEROEPSAKTE BETEEKEND AAN GRIFFIER. — GELDIGHED.
II. DIENSTCONTRACT. — BEPAALDE DUURTIJD. — BEWIJS.

I. Beroep tegen een vonnis van den Werkrechtersraad kan geldig beteeënd worden bij deurwaarder ter griffie, sprekende met den griffier.

II. De bediende die zich er op beroept dat hij werd aangenomen voor een bepaalden duur, zal het bewijs er van moeten leveren. De rechter zal, uit het bestaan van tegenovergestelde vermoedens, de stelling van eischer kunnen verwerpen.

Roose en Feys t/ Moulron.

Overwegende dat de oorspronkelijke verweerders beroep inslaan tegen een vonnis van den Werkrechtersraad van Oostende, hen solidairlijk veroordeelende aan beroepene te betalen de som van 2.175 frank, uit hoofde van ontijdige contractbreuk;

Ontvankelijkheid van het beroep Feys :

Overwegende dat de beroepene de ontvankelijkheid van het beroep door Feys ingeslagen betwist, deze gedaan zijnde bij exploit van deurwaarder

Devos, op dagteekening van 15 October 1936, geboekt;

Overwegende dat artikel 85 der wet van 9 Juli 1926 voorschrijft dat het beroep daargesteld wordt, bij verklaring gedaan ter Griffie van den Raad van eersten aanleg;

Dat het hier dient nagegaan indien dergelijke verklaring ter griffie gedaan door deurwaarder, met den Griffier sprekende als geldig mag aanzien worden;

Overwegende dat bedoeld artikel de wettige wijze op dewelke de beroepsverklaring zou dienen gedaan, niet ten minste bepaalt;

Dat, indien vaststaat dat het beroep, bij exploit aan de tegenpartij beteeuend, nietig zou zijn als tegenstrijdig met de voorschriften der wet, geen enkele beschikking aan eene partij verbod doet, een deurwaarder aan te stellen en te gelasten om in haar naam, doch ook op haar kosten, zich ter griffie te begeven, en er bij geloofwaardige akte aan den Griffier de verklaring af te leggen, en beteeuenden dat zijn lastgever beroep inslaat;

Ten gronde :

Overwegende dat de dagvaarding, welke de rechterlijke overeenkomst daarstelt en de partijen bindt, inroept dat beroepene in hoedanigheid van muzikant, in dienst zou genomen geweest zijn door beroepers, met 8 Juli 1936, voor het zomerseizoen, dat bedoeld contract door beroepers op 23 Juli daaropvolgende zonder redenen, noch opzegging verbroken zou geweest zijn, en, ten titel van schadevergoeding, het bedongen loon aanvraagt gerekend vanaf laatstbepaalden datum, tot einde Augustus daaropvolgende;

Overwegende dat, in den loop van het rechts- geding, beroepene gedwongen geweest is te be- kennen, dat hij te rekenen met 8 Juli aangeworven was geweest, niet voor het seizoen, maar enkel voor een tijdstip van zes dagen;

Overwegende dat geen enkel bestanddeel het aannemen toelaat van het nadien ingeroepen stel- sel namelijk dat, na verloop van de zes bedongen dagen, een contract voor gansch het seizoen, zon- der stipte vaststelling van duur deze tijdsbepaling, de vroegere overeenkomst zou vervangen hebben;

Overwegende dat anderzijds, beroepers staande houden, dat niet enkel zij nooit een contract voor het seizoen afgesloten hebben, maar dat zij zelfs nooit het inzicht beschouwd hebben, een orkest gedurende het druk seizoen in de «Royal Man- chester» te behouden, en dat in gemeen accoord met beroepene, van dag tot dag het orkest, waarvan laatstgenoemde deel miek, voorloopig behouden hebben;

Overwegende dat het den beroepene opgelegd is, het bewijs in te brengen van de gegrondheid van zijne vraag, doch dat hij in gebreke blijft, zulks te doen en overigens niet het minste aanbod dienaangaande doet;

Overwegende wel, integendeel, dat een reeks vermoedens het stelsel van de beroepers onder- steunen en wel namelijk :

1°) geen geschreven contract is onderteeuend

geweest, dan wanneer zulks het gebruik is, bij dienstneming van een orkest voor een tamelijk lang tijdperk;

Hier valt op te merken dat het ten onrechte is dat de Eerste Rechter artikels 2 en 4 der wet van 7 Augustus 1922 inroept, het stelsel van beroepene, kan er geen spraak zijn van contract op proef, of voor een bepaalde onderneming, doch wel van een contract voor bepaalden duur;

2°) zoo blijkt uit de ingebrachte stukken, is beroepene na verloop van het zesdagelijksch con- tract, per dag betaald geweest;

3°) de onderhandelingen in tempore non sus- pecto, aangeknoopt tusschen beroepers en den vertegenwoordiger van de schrijversrechten, be- vestigt hun stellig inzicht geen orkest te willen behouden, gedurende het druk seizoen;

4°) in den loop van het zoogezegd vast contract, zoekt beroepene, alsook zijne makkers, gedurig om aangenomen te worden, bij andere uitbaters;

5°) de laatste loonbetaling is, na de opzegging, zonder eenig voorbehoud aanvaard geworden.

Om deze redenen,

de Werkrechtersraad van Beroep van Brugge, kamer voor bedienden, recht doende tegenspra- kelijk, verklaart het beroep ontvankelijk, en er op wijzende, doet te niet het vonnis a quo, ontslaat de beroepers van de er in voorgeschreven ver- oordeeling, en veroordeelt den beroepene tot de kosten van beide aanleggen.

NOTA. — Van de twee eischers in beroep, Roose en Feys, beiden deelgenooten van een feitelijke handelsver- eeniging, was de eerste in beroep gegaan ingevolge art. 85 der wet van 9 Juli 1926, terwijl de tweede, buitenslands, dezelfde verklaring had gedaan per deurwaarder, spre- kende met een griffier van eersten aanleg.

De Raad moest dus beslissen of het beroep van den tweeden voldeed aan het voorschrift van art. 85 der wet van 9-7-26. Het vonnis antwoordt hierop bevestigend, zoo- als ook de Werkrechtersraad van beroep te Luik gedaan had op 9 Maart 1926. Jur. Liège 160.

Men weet dat een verklaring gedaan door een pleit- bezorger als niet voldoende beschouwd wordt.

Ten gronde wordt beroepene in 't ongelijk gesteld, om- dat hij het bewijs van zijn eisch niet inbrengt. Het gold hier inderdaad een dienstcontract met bepaalden duur, waarvoor een geschrift geveerd wordt. Een reeks ver- moedens steunde bovendien de stelling van eischers in beroep.

Cf. Répertoire pratique du droit belge : V° Louage de services et contrat d'emploi, tome VII, nrs 81 et 83.

BIBLIOGRAPHIE

TIJDSCHRIFT VOOR NOTARISSEN. — Januari 1937.
— 1e Jaargang, nr 1. — Crespelstraat, 40, Brussel.

Het eerste nummer van dit nieuw tijdschrift is ver- schenen en de Vlaamsche juristen hebben alle reden er zich ten eerste over te verheugen dat dit nieuw be- langrijk instrument, ter beoefening van de rechts- wetenschap in de Nederlandsche taal, is tot stand ge- komen. Het eerste nummer laat het allerbeste verwach- ten voor de verdere activiteit van dit tijdschrift. De zoo ijverige bezieler van de nieuwe periodiek Prof. Mr. J. Van Houtte, publiceert er een zeer belangrijke studie in betreffende de hervorming van het notariaat voor- al met het oog op art. 8 van de inrichtingswet, zooals dit gewijzigd werd door de jongste Koninklijke Beslui- ten.

De tusschenkomst van den notaris voor het opmaken van akten van vennootschappen waarin familieleden betrokken zijn geven aanleiding tot zeer delicate gevallen waarvoor de schrijver de juridische oplossing zoekt.

Dit artikel zal met de grootste belangstelling door alle notarissen gelezen worden.

Verder vinden wij in het tijdschrift eene rubriek rechtspraak en eene rubriek wetgeving.

We wenschen onzen nieuwen confrater van harte een groot succes toe en wij verwachten er het beste van voor de toekomst van de Vlaamsche juridische kultuur.

De leiders van den redactieraad, Prof. J. Van Houtte, R. Rens en Z. Van Hee staan er borg voor dat deze hoop zal vervuld worden.

INGEZONDEN BIJDRAGE

GRAPHISCHE VOORSTELLINGEN VAN ONGEVALLEN

Het zal wel reeds menigeen opgevallen zijn hoe ondoelmatig doorgaans de graphische voorstellingen van verkeersongevallen door de verbaliseerende agenten uitgevoerd worden.

We zeggen ondoelmatig, omdat er volstrekt geen slordigheid mede gemoed is, want de meeste dier «plannen» getuigen van groote bezorgdheid om netjes en trouw weer te geven wat er «ter plaatse» te «bestatigen» viel. We hebben immers allen reeds de mooi afgewerkte autotjes, paardjes, karretjes en boompjes kunnen bewonderen en ware het niet dat dit alles zoo ondoelmatig is, dan zou men er zelfs zijne voldoening over kunnen uitdrukken dat sommige administraties thans ook stempeltjes ter beschikking van het personeel gesteld hebben om de diverse vervoermiddelen en ook vaste dingen als huizen en boomen op de plans af te drukken.

Er is dus geen kwestie van slordigheid maar wel van een wanbegrip van wat de schets behoeft te zijn en hoe ze dient uitgevoerd.

Zou het dan, rekening houdende met zooveel goeden wil, niet mogelijk zijn, de beambten die onder omstandigheden geroepen zijn om hunne bevindingen graphisch vast te leggen, aan de hand van algemeene instructies er toe te brengen dit volgens een vast stelsel te doen, zoodanig dat dezelfde dingen steeds op dezelfde wijze zouden weergegeven worden, want zoowel om eenheid als om eenvoud en duidelijkheid is het hier te doen.

Zonder op de mogelijkheden verder te willen ingaan, willen we er toch op wijzen dat hoofdzakelijk eenheid en eenvoud, overigens het doel van alle graphische voorstelling, ten eerste ten bate van duidelijkheid en juistheid zouden uitvallen.

Gracht, gras, borduur, asphalt, boom, paal, haag, bebouwde oppervlakte, dit alles kan immers op eenvoudige, vast-conventionele eenheidswijze weergegeven worden, ja, eenvoudiger, schematischer nog dan landmeters of bouwkundigen dit plegen te doen.

Het is zeker de plaats hier niet om ons aan een ontwerp van dergelijk alphabet te wagen, daargelaten de typographische bezwaren, maar zou b.v. een cirkeltje niet een boom kunnen voorstellen, evengoed als een cirkeltje met een puntje erin een paal? Kunnen lijnen, puntlijnen, streep en puntlijnen, streep-lijnen niet steeds met een vaste beteekenis gebruikt worden? En wordt b.v. een auto niet duidelijker

voorgesteld door een rechthoek, niet met zooveel schoolvaardigheid geteekend, maar ongeveer juist in maat en verhouding?

Zonder daarom te beweren dat de agenten op schaal zullen gaan teekenen, al moet men ook geen sterrekundige zijn om te begrijpen dat elke meter in de natuur een centimeter op de teekening geeft, zou het toch geen overdreven wensch zijn dat er meer rekening gehouden werd met de verhouding in de maten, zoodanig dat b.v. maten van auto's of wagens juist in verhouding met de overige maten en afstanden op het plan zouden komen te staan, iets wat nu met een stempeltje toch bepaald onmogelijk is, evenzeer als met een mooi afgewerkte teekening, die bij ongeoefenden naderhand steeds grooter uitvalt dan voorzien was, waaruit dan onvermijdelijk gezichtsbedrog moet ontstaan tot groot nadeel van een der partijen. Immers het is volstrekt niet bewezen dat dergelijke wanverhoudingen in een teekening geen aanleiding kunnen geven tot verkeerd «zien» en verkeerd oordeelen, onze rechtbanken daarom niet te na gesproken. Men denke hier slechts aan zekere proefnemingen van gezichtsbedrog die met rechte lijnen en cirkels, stompe en scherpe hoeken kunnen verwezenlijkt worden. Het gezond verstand zegt overigens dat men niet steeds verkeerde maten en verhoudingen onder oogen kan hebben en er zich niettemin juiste voorstellen en beredeneren.

Daarbij komt dan nog dat er op de plannen gewoonlijk een macht van maten voorhanden is en dat er meestal datgene op ontbreekt wat voor de nauwkeurigheid noodzakelijk blijkt.

Zou het b.v. niet nuttig zijn dat alle voertuigen op goed zichtbare plaats de wettelijk verplichte aanduiding van maat en gewicht zouden dragen, zoodanig dat er bij ongeval niet meer zou moeten gemeten worden, noch op de verklaring van den voerder af genoteerd? Zou men de opname van zekere maten betreffende den stand van den of de wagens niet steeds verplichtend kunnen vorschrijven? De juiste afstand van links en rechts, voor of achter, loodrecht onder de naaf, naar twee vaste punten, maakt het steeds mogelijk de juiste plaats, richting en stand van een wagen terug te vinden, 't zij ter plaatse, 't zij op een plan op schaal. Dezelfde maten voor twee wagens laat natuurlijk toe den stand onderling ervan op het plan van den weg vast te leggen. Al het overige zijn doorgaans vaste gegevens die ook later nog kunnen nagegaan en gemeten worden.

Eindelijk kunnen dergelijke vaste maten steeds door de partijen nagegaan en gecontroleerd worden, waarna dan ook kan gevergd dat ze deze gegevens onder den waarborg van hun handteeken voor juist aanvaarden, zoodat daarna alle betwisting aangaande de nauwkeurigheid en de bewijzende kracht van het plan met rede uitgeschakeld worden als zijnde van geenerlei beteekenis.

Wanneer men nu nagaat hoe zelfs de onbeduidendste betwistingen betreffende onroerend goed meestal aanleiding geven tot eindeloos deskundig onderzoeken, meten en opnemen, dan staat men verstomd hoe het mogelijk blijft dat men, al staan ook zeer aanzienlijke bedragen op het spel, zich tevreden blijft stellen met de teekening die de agenten, volgens eerbiedige kennisgeving, bij hun proces-verbaal plegen te voegen.

N. J. SCHOPP, Advokaat,
Hasselt.